

Työläisten Hengenvaarallinen Asema

Yksilöllinen maailmankatsomus, joka porvariston etujen mukaan sovelletaan kaikkien mahdollisten ja mahdottomienkin pulmien selosteluihin, on määrävänä myös jokaisessa työ- tai muissa tapaturmissa, joita tässä maassa tapahtuu ehkä suhteellisesti enemmän kuin missään muussa maassa. Missä tahansa joukko työläisiä murskaantuu rikkauksia työnantajille tuottaessaan, osoitetaan lopullisessa tutkimuksessa, että tapaturma aiheutui työläisten huolimattomuudesta. Milloin niin perin ilmeiset seikat ovat osoittamassa työnantajan olevan murhaajan, että sitä ei kukaan voi kieltää, on tutkimusten päätöslause tavallisesti se, että "tapaturmaa ei voitu välttää."

TÄTEN uskotetaan "suurelle yleisölle" niin paksua pajuköyhtä, että muka ne miljoonat työläiset, joita vuosittain tämän maan kaivannoissa, tehtaissa, rautateillä ja muilla teollisuuksien aloilla joko tapetaan tai ruhjotaan raajarikoiksi, ovat miljoonittain aivan omasta huolimattomuudestaan astuneet surman suuhun. Samalla kertaa kun esim. hiilimainareita ilmoitetaan kaivannoissa tapetun viime vuoden ajalla 2,171, hallituksellisten virastojen tilastojen mukaan, puhuvat viralliset raportit siitä tai tästä uudesta turvallisuus-suunnitelmasta, jota kehoitetaan mainarien ottamaan käytäntöön. Samanlaisia turvallisuus-esityksiä työläisille esitetään jokaisen huomattavan teollisuustapaturmia koskevan hallituksellisen tilaston rinnalla. Ja ellei niissä suoraan anneta ymmärtää työläisten olevan itse syyllisiä tapaturmien jatkuvaan lisääntymiseen, osoitetaan ohjeet työnantajille, että he niitä opettasivat työläisilleen, joista sittenkin muka lopullisesti riippuu, kuinka paljon heitä kuolee ja loukkaantuu.

Järjestymätön työväestö on kokonaan avuton pelastamaan itseään tapaturmista työmaille. Missä yksilö yrittää karttaa vaarallisia paikkoja tai vaarallisten liikkeiden tekoa työssään, sanotaan hänelle hyvin pian, että hän ei ole tullut työmaalle terveyttään hoitamaan, vaan tekemään työtä. Työmaan menettämisen pelko pakoittaa hänet monesti työskentelemään olosuhteiden alaisena, jotka hän itse selvästi näkee hengenvaaralliseksi. Mutta muistaessaan, että kotona on vaimo ja lapsia, sitä tai tätä perin tärkeää maksettavaa, josta pian pitäisi tehdä suoritus, kuolettaa hän itsesäilytysvaistonsa ja raataa kaikella voimallaan kunnes saa kuoleman iskun, tai parhaassa tapauksessa menettää osan terveydestään, useita työpäiviä ja palkan tuolta ajalta, jonka hän tapa-

turman tähden joutuu työttömänä olemaan.

Työkiikko työmaille on kehitetty siksi korkealle, että työpaikkansa säilyttääkseen on työläisten suoranainen pakko antautua vaaroille alttiiksi. Urakka- tai kappaletyö, joka nykyään on jo sovitettu käytäntöön missä se suinkin on mahdollista, on pakollinen kiihoittaja äärimmäiseen työn nopeuteen. Määrätystä työpajoudesta maksetaan niin vähän, että vaikka sen täyttämässä ihminen kuluttaa jo itsensä uuvuksiin asti, ei se sittenkään tahdo riittää jokapäiväiseen leipään. Ja kun tulee kysymykseen, kuten työläisperheessä usein tulee, jonkun tavallaan ylimääräisen maksun suoritus, joko vaatteiden osto lapsille, vaimolle, itselle tai sitten lääkärille menevä maksu jonkun perheen jäsenen sairaudesta, niin mistäpä työläinen tuon rahan ottaa muusta kuin työpalkastaan. Jokapäiväisistä menoista sitä ei voi enään säästää, koska menot jo ovat niin pukahalle pingotettu, että niitä ei voi enään ohentaa. Pitää siis yrittää enemmän työtä kun kappalepalkalla kerran raataa.

Näin joutuvat tekemään miljoonat kädestä suuhun elävät työläiset kaikilla työalaoilla. Työläisperheessä olevat "ylimääräiset" menot sattuvat varsin useasti. Pitäisi oikeastaan jatkaiseen maksuun yrittää vähän ylimääräistä, voidakseen saada perhe-elämän menemään ja sen jäsenet pysymään onnellisina ja tyydytetyinä. Ihmistunteita omaavana ei kukaan haluaisi nähdä ympärillään, varsinkaan kaikkein läheisimpien omaistensa parissa, ainaista puutetta ja kärsimyksiä. Ja kun kerran työmaalla on se ainoa paikka, jossa käsivarsiansa kaupaten voi saada rahaa, rosvoaminen kun ei ole köyhille luvallista, niin täytyy sieltä yrittää. Ikävintä on juuri se, että toiset työläiset työmaalla ovat samassa tilassa. Järjestymättömiä ollaan ja kukin joutuu yksilönä yrittämään

parhaansa sillä ehdolla, että ei mitenkään vähennä yhtiön riisto-osuutta.

Luokkasodan uhreiksi voidaan ja tuleekin laskea suurin osa niistäkin uhreista, joita vuosittain tapetaan Yhdysvaltain liikenteessä. Suoranaisesti liikenteen palveluksessa tapettujen ja haavoitettujen lisäksi on otettava huomioon nekin, joita tämän maan autoliikenteessä tapetaan tuhansittain jokainen vuosi. Yksistään rautateiden ylikäytävillä tapettiin viime vuonna yli 7,000 ihmistä siten, että junat ja sähkövaunut iskivät autoihin. Porvarillinen lehdistö, joka, kuten alussa mainittu, sovittaa yksilöllisyyden kaikkiin pulmiin, on aina valmis se-

”Tämä tieto tarkoittaa, että minä menetän työpalkkanani koneelle...”

littämään, että nuo yli seitsemän tuhatta uhria saivat surmansa siksi, että ”eivät odottaneet seitsemää sekunttia,” jonka ajan matkustajajuna keskimäärin käyttää ylikäytävän kohdalta ohi mennäkseen. Rautatieyhtiöt Yhdysvalloissa ovat maan suurimpia pääoman omistajia. Niitä täytyy sanomalehdistön palvelu ja kirjoittaa saastaisia valheitaan niiden puolesta. Lukija muistaa äskettäin tapahtuneen onnettomuuden Bellevuessa, Ohion valtiossa, jossa autobussin päälle ajoi sähkövaunu sillä seurauksella, että yhdeksäntoista bussissa ollutta henkilöä surmaantui ja lukuisia loukkaantui, toiset jääden raajarikoiksi lopuksi elämäänsä.

Tämä tapaus oli kuvaava. Sen sijaan, että yhtiötä olisi syytetty siitä, että se ei ole käyttänyt muutamaa kymmentä dollaria työläisten selkänahasta riistämäänsä rahoja turvallisuuspörin rakentamiseksi ylikäytävälle, antoi lautakunta lausunnon, jossa ilmaistiin ”turmaa ei voidun välttää.” Syylliseksi ei mitenkään voida asettaa sähkövaunun ajuria eikä bussin ajuria. Edellinen soitti puhallinta jo pitkän aikaa ennen ylikäytävälle tuloa ja jälkimmäinen pysähtyi ylikäytävän eteen, tarkasti jos radalla mitään näkyy, pyyhki jäätyneitä auton ikkunoita ja lähti kuorminensa jatkamaan matkaa ankarassa lumimyrskyssä. Päästyään radalle, oli paikalla myös neljäkymmenen mailin nopeudella kulkeva sähköjuna ja tulos oli kuten mainittu. Molemmat työläiset, niin sähkövaunun moottorimies kuin autobussin ajurikin, saivat olla työssä vain sillä ehdolla, että tekevät matkan määrättyllä ajalla. Rautatieyhtiö ei välitä turvallisuuspörteistä, sillä on sanomalehdistö, joka huolehtii siitä, että ne, jotka se ruhjoaa, leimataan joko itse syylliseksi tai ellei se ole mahdollista, niin kukaan ei ole syyllinen.

Järjestymättömälle työväestölle on tämä sama taulu maalattu eteen kaikkialla. Saatte murskaantua ja kuolla, jos turvallisuutenne yhtiöille maksaa mitään. Laki ja oikeus on yhtiöillä suuressa uniossansa; kuolema, kurjuus, orpojen ja leskien kyyneleet ovat työläisillä järjestymättömydessänsä.

Ja kaiken tämän jokapäiväisen persoonakohvaisen kokemuksen keskellä löytyy työläisiä, jotka eivät näe taloudellisen järjestymisen välttämättömyyttä. Teollisuusunio I. W. W. on heille vieras ja jos heistä jotkut tämän järjestön tarkoituksen käsittävätkin ja lisäksi ovat vielä myötätuntoisikiäkin, eivät he siitä huolimatta halua yhtyä sen jäseniksi, odottaen että jotkut toiset heille tuon järjestön avulla tuovat paremman elämän ja enemmän onnea. Sellaiset työläiset ovat vailta edesvastuuntunnetta.

